

mer gir de la cursa, el Caballo no se'n sabia avenir: en només sis o set quilòmetres, el grup d'Urique havia aconseguit un avantatge de quatre minuts. No només havien deixat clavats els dos millors corredors tarahumares de la seva generació, sinó també el millor escalador de la història de l'ultrafons occidental.

–Això. És. Impossible! –va bramar el Caballo, que corria en un grup format per l'Home Descalç, l'Eric i Manuel Luna. Quan van arribar al gir del quilòmetre vuit, al petit assentament tarahumara de Guadalupe Coronado, el Caballo i el Manuel van començar a fer unes quantes preguntes als espectadors tarahumares. No van trigar gaire a descobrir què havia passat: els tarahumares d'Urique havien agafat una drecera per retallar quilòmetres. En lloc de posar-se furiós, el Caballo va sentir pena. Es va adonar que els tarahumares d'Urique havien perdut el seu vell estil de córrer, i de retruc també havien perdut la confiança en ells mateixos. Ja no eren els Corredors. Eren uns païos que intentaven desesperadament assemblar-se a l'ombra del que havien estat.

El Caballo els va perdonar com a amic, però no com a director de la cursa. Ho va deixar ben clar: els tarahumares d'Urique estaven desqualificats.

Jo també vaig tenir una sorpresa quan vaig arribar al riu. Havia estat tan concentrat a vigilar els meus passos en la foscor i a repassar mentalment la meua llista de coses a fer («flexiona els genolls», «fes passets d'ocell», «no deixis petjades») que quan em vaig endinsar al riu, amb l'aigua que m'arribava fins als genolls, de sobte en vaig ser conscient: acabava de córrer una mica més de tres quilòmetres i no notava res. Millor que res: em sentia lleuger i deixat anar, encara més àgil i amb més energia que abans de començar.

–Ànims, Oso! –em va cridar Bob Francis des de l'altra vora–. Ara hi ha un petit turonet. Bufar i fer ampolles.

Vaig sortir de l'aigua i vaig enfilat duna amunt, sentint-me més optimista a cada pas. Sí, encara em faltaven setanta-set quilòmetres, però si seguia així potser podria recórrer els primers vint sense haver de fer cap esforç real. Vaig agafar el camí de terra just quan el sol treia el cap sobre el canyó. Instantàniament, tot es va il·luminar: el riu espurnejava, el bosc verd brillava, una serp corall es va cargolar als meus peus...

Vaig deixar anar un crit i em vaig apartar del camí d'un salt. Llavors vaig patinar pendent avall i em vaig haver d'agafar a uns matolls per aturar la caiguda. Veia la serp sobre meu, silenciosa i enroscada, preparada per atacar. Si tornava a pujar, m'arriscava a rebre una mossegada mortal; si baixava cap al riu, podia estimbar-me. L'única solució era vorejar l'animal aferrant-me ara a un matoll ara a un altre.

El primer matoll va aguantar, el següent també. Quan em vaig haver allunyat tres metres, vaig tornar al camí arrossegant-me cautelosament. La serp continuava allà al mig i no era gens estrany: estava morta. Algú l'havia matat d'un cop de bastó. Em vaig treure la terra dels ulls i vaig fer una comprovació dels danys: rascades a les canyelles, punxes clavades a les mans i el cor que em sortia per la boca. Em vaig arrencar les punxes amb les dents i em vaig netejar una mica les ferides amb un rajolí d'aigua de l'ampolla. Ara tocava reprendre la marxa. No volia que ningú em trobés sagnant i angoixat per una serp mig podrida.

El sol cada vegada picava amb més força a mesura que pujava, però després de la gelor de la matinada, en lloc d'aixafar-me m'estimulava. Tenia ben present el consell de l'Eric —«Si et costa, és que t'hi estàs esforçant més del compte»—, de manera que vaig decidir abstreure'm dels meus pensaments i deixar d'obsessionar-me en els meus passos. Vaig començar a amarar-me de la vista del canyó que tenia al meu voltant i vaig observar com el sol daurava el cim del turó que hi havia a l'altra banda del riu. Em vaig adonar que aviat estaria a l'alçada d'aquell cim.

Una estona després, l'Scott va aparèixer com una exhalació darrere d'un revolt. Em va fer un somriure d'orella a orella amb els polzes cap amunt i va desaparèixer. L'Arnulfo i el Silvino venien just a continuació, amb les bruses onejant com veles. Això volia dir que devia estar a prop del gir del quilòmetre vuit. Vaig fer el revolt següent i des d'allà vaig veure Guadalupe Coronado. Consistia només en una escola emblanquinada, unes quantes casetes i una botiga molt petita on venien refrescos calents i paquets de galetes empolegats, però tot i estar a un quilòmetre i mig de distància vaig sentir els crits d'ànims i els tambors.

Un grup de corredors sortia de Guadalupe a l'encaç de l'Scott i els Quimare. Al capdavant, tota sola, hi havia la Brujita.